

PARLAMENT EUROPEJSKI

2004

2009

Komisja Spraw Zagranicznych

2007/2139(INI)

4.10.2007

OPINIA

Komisji Spraw Zagranicznych

dla Komisji Rozwoju

w sprawie: Unia Europejska a pomoc humanitarna
(2007/2139(INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Vittorio Agnoletto

PA_NonLeg

WSKAZÓWKI

Komisja Spraw Zagranicznych zwraca się do Komisji Rozwoju, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. popiera propozycję Komisji dotyczącą podpisania międzyinstytucjonalnej deklaracji w sprawie „Europejskiego konsensusu w sprawie pomocy humanitarnej” nadającego znaczenie celom politycznym, warunkom, zasadom i instrumentom technicznym europejskiej pomocy humanitarnej, która to deklaracja wydaje się być rzeczywistym dokumentem wyznaczającym kierunek polityczny po przyjęciu w 1996 r. przepisów technicznych w zakresie zarządzania pomocą;
2. jest przekonany o konieczności uzupełniania się, spójności, skuteczności i koordynacji w zakresie technicznym i politycznym działalności humanitarnej Unii Europejskiej i jej 27 państw członkowskich, aby zoptymalizować globalne działania humanitarne; zgadza się z naciskiem, jaki Komisja kładzie na potrzebę większej koordynacji między działaniami Unii Europejskiej i państw członkowskich, stanowiącą centralny i decydujący element przyszłej „deklaracji”; zachęca Radę i państwa członkowskie do wspierania strategii Komisji oraz do uczynienia z działalności humanitarnej nakazu moralnego i politycznego opierającego się w większym stopniu na solidarności obywateli europejskich i dbałości raczej o skuteczność pomocy, niż o interesy krajowe czy postkolonialne;
3. zachęca przede wszystkim Radę i państwa członkowskie do przestrzegania zadań politycznych i terminów zawartych w dokumencie „Ramy Działania z Hyogo”, podpisanym w 2005 r. w Kobe przez 168 państw podczas Światowej Konferencji na temat Zapobiegania i Ograniczania Skutków Katastrof, którego celem jest ograniczenie o 50% strat ludzkich w katastrofach humanitarnych do roku 2015 oraz promowanie lepszej koordynacji działalności humanitarnej i rozwoju;
4. jest świadom konieczności ochrony i rozszerzenia zasad humanitaryzmu, neutralności, bezstronności i niezależności pomocy humanitarnej - których nieprzestrzeganie mogłoby zaszkodzić zarówno pracownikom organizacji humanitarnych, jak i dotkniętej ludności - nie zapominając o rzeczywistych potrzebach i stwierdzonych kryzysach humanitarnych, zwracając szczególną uwagę na najbardziej narażone grupy ludności, jak kobiety i dzieci oraz obowiązku przestrzegania również zasady niedyskryminacji w rozdzielaniu pomocy; jest przekonany, że istnieje wzajemna zależność polityczna między pilną pomocą humanitarną a wznowieniem czy współistnieniem poszukiwania rozwiązań politycznych i dyplomatycznych w przypadku kryzysów będących przyczyną sytuacji krytycznej; uważa, że koncepcja „powiązania pomocy w sytuacjach krytycznych z odbudową i rozwojem” (ang. LRRD) powinna przybrać charakter strategiczny w przypadku zewnętrznych, humanitarnych działań Unii Europejskiej; podziela zatem propozycję Komisji dotyczącą określenia „krajów pilotażowych LRRD” mających doświadczenie w tej dziedzinie, szczególnie w konkretnych regionach w najbardziej drastyczny sposób doświadczających skutków zmian klimatycznych, i które powinno się szczególnie nadzorować oraz uważa ten krok za element decydujący dla powodzenia unijnych strategii na polu działalności humanitarnej;

5. podkreśla, że celem pomocy humanitarnej musi być umożliwianie samodzielnego rozwoju i zaopatrzenia, a nie uzależnianie krajów czy regionów korzystających z pomocy od dodatkowej zewnętrznej pomocy czy wsparcia;
6. uważa, że należy poświęcić więcej uwagi bezpieczeństwu i ochronie wolontariuszy, którzy regularnie muszą udawać się do stref niebezpiecznych; ubolewa nad faktem, że wciąż jeszcze zbyt często padają oni ofiarą niepotrzebnej przemocy, uwięzień lub brania zakładników; surowo potępia wszelkie działania podejmowane przeciwko wolontariuszom;
7. jest zdania, że w dziedzinie pomocy humanitarnej należy w miarę możliwości priorytetowo traktować najsłabsze i najbardziej narażone grupy, w szczególności kobiety i dzieci; uważa zatem, że w ramach pomocy humanitarnej należy poświęcić więcej uwagi rozwojowi, edukacji i szkoleniu, tak aby narażone grupy szybciej zdały sobie sprawę ze swojej sytuacji i by proponowana pomoc przyczyniała się do poprawy sytuacji na miejscu;
8. wierzy, że pomocy humanitarnej Unii Europejskiej powinny towarzyszyć także działania polityczne i dyplomatyczne, które z przestrzegania prawa międzynarodowego, a przede wszystkim międzynarodowego prawa humanitarnego, uczyniłyby priorytet w „państwie otrzymującym”; w związku z tym uważa, że priorytet stanowi przestrzeganie i wprowadzanie wytycznych operacyjnych z 2005 r. w sprawie przestrzegania przez kraje trzecie i ewentualne „strony niepaństwowe” międzynarodowego prawa humanitarnego;
9. przekonany jest, że neutralny i niezależny charakter działalności humanitarnej Unii Europejskiej idzie w parze z promowaniem neutralności i niezależności takich samych działań prowadzonych przez wojsko w celu niesienia wszelkiego rodzaju aktywnej pomocy; odnotowuje, że wojskowa ochrona przewozów humanitarnych, prowadzona w poszanowaniu prawa międzynarodowego, może się okazać niezbędna w przypadku niektórych katastrof humanitarnych;
10. zwraca uwagę na konieczność czuwania nad bezpieczeństwem współpracujących i wszystkich pracowników organizacji humanitarnych, a także dopilnowania, by uciekanie się do środków ochrony cywilnej i zasobów wojskowych w żadnym wypadku nie utrudniało pracy organizacji humanitarnych, ale uzupełniało i wspierało ich działania;
11. podziela rosnące zaniepokojenie wpływem zmian klimatycznych na pojawianie się zagrożeń humanitarnych związanych z brakiem żywności, powodowanych wyłącznie przez klęski żywiołowe (powodzie, pożary, pustynnienie, kryzys rolniczy, itp.); zwraca się do Komisji o łączenie pomocy humanitarnej z zapobieganiem zmianom klimatycznym w odpowiednich instancjach międzynarodowych i o zwiększenie zapobiegawczej roli pomocy humanitarnej w celu zmniejszenia ryzyka katastrof dzięki lepszemu przygotowaniu do sytuacji kryzysowych;
12. uważa za niezbędne poświęcenie szczególnej uwagi sytuacji narażonych grup (kobiet, dzieci i osób w podeszłym wieku), jest także zdania, że takie postępowanie musi być ujęte w definicji pomocy humanitarnej;
13. zgadza się z proponowanymi kryteriami wyboru partnerów, takich jak Organizacja Narodów Zjednoczonych, organizacje pozarządowe i Czerwony Krzyż; jest oczywiście

świadomy, że odpowiedzialność i przejrzystość w odniesieniu do otrzymanych wyników są zasadnicze, ale pragnie podkreślić, że biurokracja w stosunku do tych partnerów nie powinna się niepotrzebnie komplikować, tak by mogli oni poświęcić pracę swoich współpracowników i środki przede wszystkim niesieniu pomocy humanitarnej.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	2.10.2007
Wynik głosowania końcowego	+ : 21 - : 0 0 : 3
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Vittorio Agnoletto, Christopher Beazley, Véronique De Keyser, Richard Howitt, Metin Kazak, Vytautas Landsbergis, Pasqualina Napoletano, Annemie Neyts-Uyttebroeck, Raimon Obiols i Germà, Vural Öger, Hubert Pirker, Samuli Pohjamo, Libor Rouček, José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, Jacek Saryusz-Wolski, Hannes Swoboda, Josef Zieleniec
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Giulietto Chiesa, Alexandra Dobolyi, Árpád Duka-Zólyomi, Evgeni Kirilov, Marios Matsakis, Yiannakis Matsis, Luis Yañez-Barnuevo García
Zastępca(y) (art. 178 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	